

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

AHIR,
AVUI,
DEMÀ

Num.

816

21
març
2021

Dia del Seminari i Comunitats Pastorals

Lluís Ramis, rector

El dia 19 de març celebrem la solemnitat de sant Josep, l'espòs de Maria i el pare legal de Jesús, el qui li va fer de pare aquí a la terra.

És un sant important però també discret. Els evangelis no posen en el seus llavis cap paraula però sí ens expliquen algunes de les seves accions. El Papa Francesc va insistir que a la missa fos nomenat després de la Verge Maria a la pregària eucarística, i així ho fem des de fa uns pocs anys. També li ha dedicat una carta apostòlica: "*Patris Corde*" (Amb Cor de Pare), de la qual ens n'ha parlat Mn. Joan Rodríguez en el darrer full parroquial **Ahir, avui, demà**, i estem celebrant l'any de sant Josep, també patró de l'Església universal i del seminari. Per aquesta raó celebrem el **Dia del seminari** el cap de setmana més proper a la festa del sant, enguany aquest cap de setmana. Per a celebrar-ho, aquest dissabte dia 20 hi ha una vetlla de pregària per les vocacions a les 19h. al seminari i a les misses del cap de setmana farem la tradicional col·lecta destinada a ajudar a sufragar les despeses del nostre seminari, el lloc on es formen, preparen i acaben de fer el seu discerniment vocacional els joves i no tan joves que creuen que se senten cridats a seguir els passos de Jesús en el sacerdocí.

Enguany el lema de la campanya és "*Pare i germà, com sant Josep*", que ens recorda que el sacerdot, com sant Josep, que va ser pare de Jesús i germà dels seus conciutadans, també té quelcom de pare i molt de germà. És important lo de germà perquè accentua que el capellà és igual als altres.

*Pare i germà,
com sant Josep*

Dia del Seminari
19/21 de març de 2021

CONFERENCIA
EPISCOPAL
ESPAÑOLA

Aquest curs, el 2020-2021, han entrat al seminari conciliar de Barcelona vuit nous seminaristes provinents de diferents realitats d'Església, set de la diòcesi de Barcelona i un de la de Sant Feliu de Llobregat, amb edats compreses entre els 18 i els 48 anys i amb diferents trajectòries professionals i personals. Aquestes vuit persones inicien un nou tram en el seu camí vocacional que no sempre acaba en l'ordenació, primer la diaconal i després la sacerdotal, perquè pot ser que durant aquest recorregut acabin adonant-se que el Senyor els crida a una altra cosa. Cal doncs que preguem molt per les vocacions sacerdotals: pels que estan ja en el seminari, pels que s'ho estan pensant i per aquells que encara no s'ho plantegen.

L'Església necessita sacerdots, com també necessita diaques, religiosos i religioses, laics i laiques compromesos, matrimonis cristians que siguin tot un testimoni pels seus fills i filles i pel seu entorn; els necessita a tots per anunciar el Regne de Déu, cadascun des del seu carisma. Per això és tant important que resem per aquestes intencions, avui per les vocacions sacerdotals. Penseu que a la diòcesi de Barcelona i a moltes altres diòcesis del món, però sobretot d'Europa, anem molt escassos de sacerdots, la qual cosa fa que es plantegin nous projectes d'organització diocesana. Concretament ara s'està plantejant la creació de comunitats pastorals: territoris de la diòcesi amb una parròquia central o de referència a la qual s'agruparien altres parròquies, centres de culte i/o de pastoral i altres realitats eclesials (comunitats religioses, moviments diocesans...), que actuarien conjuntades, segons el carisma de cadascú, a fi de revitalitzar veritables comunitats cristianes. No es tracta simplement de suprimir llocs d'esglésies o parròquies (tot i que serà necessari que algunes se suprimeixin o esdevinguin centres de culte/pastorals), sinó d'enfortir les que es pugui a l'interior d'una entitat més gran (les comunitats pastorals), instaurant uns mecanismes de real corresponsabilitat i complementarietat entre els llocs/parròquies i entre clergues i laics/laiques i religiosos/es, i repartint responsabilitats específiques a cada lloc/parròquia. No tots ho faran tot, sinó que es buscarà el lloc o llocs millors per a cada activitat. Ja n'anirem parlant de tot això.

CELEBRACIONS DE SETMANA SANTA

28 de març, DIUMENGE DE RAMS

12:00, Missa Solemne

Benedicció de rams dins l'església en començar l'eucaristia. Aforament 30% (màxim 120 persones)

19:00, Via Crucis

1 d'abril, DIJOURS SANT

19:00, Celebració de la Cena del Senyor · 20:15, Hora Santa

2 d'abril, DIVENDRES SANT

18:00, Celebració de la Passió i Mort del Senyor · 19:30, Via Crucis

3 d'abril, DISSABTE SANT

19:00, Vetlla Pasqual

4 d'abril, DIUMENGE DE PASQUA

12:00, Missa Solemne

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 5.

Abbà, Pare

Continuant les catequesis sobre el “Pare nostre”, avui partim de l’observació que, en el Nou Testament, la pregària sembla voler arribar a l’essencial, fins a concentrar-se en una sola paraula: **Abbà, Pare**.

Hem escoltat el que escriu Sant Pau en la carta als Romans: «Vosaltres no heu rebut un esperit d’esclaus per recaure en la por, sinó que heu rebut l’Esperit que us fa fills adoptius, mitjançant el qual cridem: “Abbà! Pare!”» (8,15). I als Gàlates l’Apòstol els diu: «I que vosaltres sou fills ho demostra el que fet que Déu ha enviat als nostres cors l’Esperit del seu Fill, que clama: “Abbà! Pare!”» (Gal 4,6). Torna dues vegades a la mateixa invocació, que condensa tota la novetat de l’Evangeli. Després d’haver conegut Jesús i escoltat la seva predicació, el cristià ja no considera Déu com un tirà que fa por, ja no té por sinó que sent florir en el seu cor la confiança en Ell: pot parlar amb el Creador anomenant-lo “Pare”. L’expressió és tan important per als cristians que sovint s’ha conservat intacta en la seva forma original: “Abbà”.

És estrany que en el Nou Testament les expressions aramees no siguin traduïdes al grec. Hem d’imaginar com si en aquestes paraules aramees hagués quedat “gravada” la veu del mateix Jesús: han respectat l’idioma de Jesús. En la primera paraula del “Pare nostre” trobem immediatament la novetat radical de la pregària cristiana.

No es tracta només de fer servir un símbol –en aquest cas, la figura del pare– vinculat al misteri de Déu; es tracta en canvi de tenir, per dir-ho així, tot el món de Jesús abocat en el propi cor. Si fem aquesta operació, realment podem pregar amb el “Pare nostre”. Dir “Abbà” és una cosa molt més íntima, més commovedora que dir senzillament a Déu “Pare”. Per això algú ha proposat traduir aquesta paraula aramea original “Abbà” per “Papa” o “Papà”. En lloc de dir “Pare nostre”, dir “Papà, Papa”. Nosaltres seguim dient “Pare nostre”, però se’ns convida a dir amb el cor “Papa”, a tenir una relació amb Déu com la d’un infant amb el seu pare, que diu “papà” i diu “papa”. De fet aquestes expressions evoquen afecte, evoquen calidesa, alguna cosa que es projecta en el context de l’edat infantil: la imatge d’un infant completament envoltat per l’abraçada d’un pare que sent una infinita tendresa per ell. I per això, estimats germans i germanes, per pregar bé, hem d’arribar a tenir un cor de nen. No un cor autosuficient: així no es pot pregar bé. Com un nen als braços del seu pare, del seu papà, del seu papa.

Però segurament són els Evangelis els que ens introdueixen millor en el sentit d’aquesta paraula. Què significa per a Jesús aquesta paraula? El “Pare nostre” pren significat i color si aprenem a resar-lo després d’haver llegit, per exemple, la paràbola del pare misericordiós, en el capítol 15è de Lluc (cf. Lc 15,11-32). Imaginem aquesta pregària pronunciada pel fill pròdig,

després d'haver experimentat l'abraçada del seu pare que l'havia esperat tant de temps, un pare que no recorda les paraules ofensives que ell li havia dit, un pare que ara li fa entendre senzillament quant el trobava a faltar. Aleshores descobrim com aquelles paraules cobren vida, prenen força. I ens preguntem: ¿és possible que Tu, oh Déu, només coneguis l'amor? No coneixes l'odi? No –respondria Déu– jo només conec l'amor. On tens Tu la venjança, la reclamació de justícia, la ràbia pel teu honor ferit? I Déu respondria: Jo només conec l'amor.

El pare d'aquella paràbola té en la seva manera de fer alguna cosa que ens recorda molt l'esperit d'una mare. Especialment són les mares que excusen els seus fills, els cobreixen, no interrompen l'empatia en les seves relacions, continuen estimant, fins i tot quan ells no mereixen res més.

N'hi ha prou amb evocar aquesta sola expressió –Abbà– perquè es desenvolupi una pregària cristiana. I Sant Pau, en les seves cartes, segueix el mateix camí, i no podria ser altrament, perquè és el camí ensenyat per Jesús: en aquesta invocació hi ha una força que atrau tota la resta de la pregària.

Déu et busca, encara que tu no el busquis. Déu t'estima, encara que tu t'hagis oblidat d'Ell. Déu veu en tu una bellesa, encara que tu pensis que has malbaratat inútilment tots els teus talents. Déu és no només un pare, és com una mare que no deixa mai d'estimar la seva criatura. D'altra banda, hi ha una "gestació" que dura per sempre, molt més enllà dels nou mesos de la gestació física; és una gestació que engendra un circuit infinit d'amor.

Per a un cristià, pregar és dir senzillament "Abbà", dir "Papà", dir "Papa", dir "Pare" però amb la confiança d'un nen.

Pot ser que nosaltres també caminem per camins allunyats de Déu, com li va passar al fill pròdig; o caiem en una soledat que ens fa sentir abandonats en el món; o bé, encara, cometem errors i quedem paralitzats per un sentit de culpa. En aquests moments difícils, també podem trobar la força de pregar, tornant a començar amb la paraula "Pare", però dita amb el sentit tendre d'un nen: "Abbà", "Papà". Ell no ens amagarà el seu rostre. Recordeu-ho bé: potser que algú té coses dolentes dintre seu, coses que no sap com resoldre, tantes amargors per haver fet això i allò... Ell no amagarà el seu rostre. Ell no s'amagarà en el silenci. Tu digues-li "Pare" i Ell et respondrà. Tu tens un pare. "Sí, però jo sóc un delinqüent...". Però tens un pare que t'estima! Digues-li "Pare", comença a pregar així, i en el silenci et dirà que no t'ha perdut mai de vista. "Però, Pare, jo he fet això..." – "No t'he perdut mai de vista, ho he vist tot. Però jo he estat sempre allà, a prop teu, fidel al meu amor per tu". Aquesta serà la resposta. No oblideu mai de dir "Pare". Gràcies.

*Catequesi del Papa Francesc i traducció de Josep M. Torrents.
Publicat a Catalunya Religió.*

Horari actual de misses

DIES FEINERS
19:00 a la Capella de la Sang

DISSABTES
19:00 a la Basílica

DIUMENGES
12:00 a la Basílica

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7
SAGRISTIA I DESPATX
Plaça del Pi, 7

08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43

info@basilicadelpi.cat
www.basilicadelpi.cat

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l'indret d'acollida de la parroquia.

Per gestions administratives relacionades amb els sagraments, demaneu cita trucant al 93 318 47 43 o escriviu un e-mail a:

despatx.santamariadelpi@gmail.com